

יציאות השבת פרק ראשון שבת

ק א ב מ"ט שם הלכה טו טור ש"ע שם שפי"ד: קא ב מ"י פ"א מלכות אקוריי פ"א הלכה י"ז ופ"ו מלכות מוטלת אובלין הלכה י"א סמג לאון ק"א טו"ש"ע י"ד ס"מין ק"א שפי"ד: קב ד מ"י פ"א מלכות פ"ב שם טו"ש"ע שם שפי"ד: קג ה מ"י פ"א מלכות אקוריי פ"א הלכה י"ז סמג לאון ק"א טו"ש"ע י"ד ס"מין כ"א שפי"ד:

מוסף תוספות

א. מיריש לסיפא רואה היכן התנוקות קורין אבל הוא לא יקרא, י"ל. מוס' ה"ל"ש. ב. לעולם (אמר ר' פורת) שכן תורה אינו אסור אלא קריבה של גלוי עריות אבל. מוס' פ"ו ח. ג. ון"א"כ הוא בבגדו והיא בבגדה אפי' מדרבנן ליכא למיגור. מוס' ה"ל"ש. ויכון דכ"ן ליכא לפרושי קרא דיוחאל הוא בבגדו והיא בבגדה בעריות, ורבנן הוא דאסור קירוב בשר, ואסור ג"כ הוא בבגדו והיא בבגדה בעריות, ודילמא באשתו נהר קירוב בשר גזרו אבל לא כשהוא בבגדו והיא בבגדה. י"ע"כ"ל. ד. ת"ד. מוס' ה"ל"ש.

רב נסים גאון

מיתבי רבן שמעון בן גמליאל אמרי תנוקות מסדרין פרשיותיהן לאור הבנין וזאת התיבונא פירוקן עליהו ב' פירוקן בתלמודו, ובתלמוד ארץ ישראל פירוקן פרוק אחר הובי צריות לכתבו בכאן, וכך אמרו אילין בני דרפיס בוצינא ואליון לא בעי דרפיס בוצינא. ופי' דבריהם היינו תנוקות מן הקריאה ויהאבו שיכבה הנה וזאת כבודיהן בהן כי הם לא יטר את הנה ולפיכך הותר להם לקרות לאור הנה דליכא למיחש שמא יטר, אבל החזן לא יקרא דחיישין שמא יטה לפי שלא יצה שיכבה הנה לפיכך אין מבטלין התנוקות מן הקריאה. בוא וראה עד היכן פרצה טמרה בישראל. פירוש בגמ' דבני מערבא כי וו המלה למדנה ממה שאמר הכותב (ובג"שית' כ') כי מעט אשר היה לך לפני יפירין לרוב, כלומר מרוב שפשמרין ישראל שההרות ורוב שמוהדין מליצי ומליקרב דלבר שגורם לטומאה.

מיתבי התנוקות של בית רבן מסדרין פרשיותיהן בו'. אומר הר"ם לפי הקונטרס שפי' צמתני החזן רואה היכן המינוקות קורין לאור הנה הא דלא פריך ליה ממתני' משום דליכא למימר דקורין צאיסור ואין מוחזן צידם אצל הכה דקתני מסדרין משמתיין לעשות כן:

רבא אמר דרוב עם הארץ מעשרין הן. וז"ל החלמ"ר צפק צמל דקוטא (דף מה). שיומון כהן גדול גזר על הדמאי לפי ששלח בכל גבול ישראל וראה שלא היו מפרשיין אלא תרומה גדולה בלבד וי"ל דה"ק שלא היו מפרשיין כולם אלא תרומה גדולה אצל רובן היו מעשרים והא דמסו הכה טפי למיעוט מבצוקוס אחר משום דהוא מיעוט דשמיט

טובא והיו הרבה נכשלים ומה שקשה לדאי' דלדאי' ורבה דרבה מפורש שפי' דכדכד (דף כד). ופי' גבי חיישיין לגומליס: **מה** אשת רעהו הוא בבגדו והיא בבגדה אסור. והתם סברה הוה לאסור לפי שיצרו מוקפו ומתגבר עליו ציומה ורשי' פי' אפי' צימוד נמי אסור מדלוריימת ואין נראה דמשמע דרובה לאסור יסוד נגדה תימה דימוד לאסור מן המורה לא ילפי' מאשמת איש ושרי נגדה כדכתיב סוגה בשוטים (סנה"ד פ"ד ה). והוא צנגדו והיא צנגדה ללא חור אפי' צנשת איש אלא מדרבנן אסור צנדה מתיקשף טפי הוה לן למיסק יסוד מתיקשף ולמישרי הוה צנגדו והיא צנגדה צלא יסוד כגון שפמח פתוח לכה"ר מסוגה בשוטים: **ופלגיא דר'** פדת דא"ר פדת לא אסרה תורה לא לא ב' מימה מנא ליה דפליגי דילמא מדרבנן אסור אפי' הוה צנגדו ורשי' דריש' כאל כיון דמלוריימת לא אסור אלא תשמיש ממש מדרבנן לא אסור אלא קירוב צשר' לא נהירא דמסתמא לא פליגי צמתני' ללא יאכל הזז עם הזזה ועוד ופי' לית ליה דאשת רעהו הוה צנגדו והיא צנגדה אסור ומפרש ר"ת דפליגא דר' פדת דכיון דלא אסרה תורה אלא קריבה של גלוי עריות בלבד א"כ אין לנו לאסור ולגזור אלא כעין שאסר הכתוב דהיינו דיעות צלא שינוי כגון לא יאכל הזז עם הזזה אצל הוה צנגדו והיא צנגדה דליכא דיעות ושינוי לא יסבור ר' פדת דאפי' צנשת איש הוה צנגדו והיא צנגדה שפי' ופליגא דר' פדת דכיון דלא שייך לן שון קריבה אלא בגלוי עריות ממש ופי' ואל אשה נדה לא יקרב היינו תשמיש ממש שוב אין ללמוד דהיקש מאשמת איש לאסור הוה צנגדו כו' לפיכך הוה דאשת רעהו לא טמא משמע

ואימם רבן עליהן. אין פושטין יד לשום דבר ואפי' צמול אלא על פי רבן: **פרטה**. גברה כמו ופרלמ ימה וקדמה (בראשית כח): **שלא שנינו לא יאכל עטור עם הטמאה**. מפני הערוה לפי שלא הולכנו לכך שכולן אובלין מוליהן צטהרה היו ולא היו אובלין עם נשותיהן טמאות: **אטו זב פרוש לאו דברים**

עמאין קהילו. והלא כל מגעו טמא: **מעשרין הן**. ולא גזרי' גזירה לגזירה: **שפיטין עם צנעה**. צמטה כגון שהוה טמא דליכא למיחש משום טהרה או צומן הוה שאין צו טהרה מי חיישי' להרגל עזירה או דילמא כיון דליכא היכרא מדכר דכרי: **על השולחן**. שאוכל עליו מותר להניח צשר העוף אצל הבניה דקסברי צית שמאי צשר עוף צחלצ לאו דלוריימת ולא גזרי' העלאה אטו אכילה: **ואינו נאכל עמו: וז"ה אומרים כו'.** ש"מ לאסור: **דליכא דיעות**. שני צני אדם שיכירו זה לזה. והי' נמי דמאי לשנויי דליכא שינוי להיכרא דמיהו דלדיפא נקט דלפי' דיעות ליכא: **שאין מפרשיין**. ללא חמי חד למשקל מצהצמה ומיכל: **אכל מכירין**. אסור. ואשה ובעלה נמנין מכירין זה את זה וש"מ לאסור: **שינוי ליכא**. שכולקין צדקן אכילה: **איכא שינוי**. שאין דרך לישן אלא צקירוב צשר כדכתיב שצרה כסותה ועונתה' ואמר מר שאר זה קירוב צשר שאם אמר אי אפישי אלא הוה צנגדה והוה צנגדו ויולי' ומן כמותה צמס' כמותה (פ"ד דף מה). אל ההרים לא אכל צפרק אלו הן הנסרפין צסנהדרין (דף פא). מפרש ליה שלא נתפרנס צזכות צבות שלא הולך לכך לפי שהוה לדיק: **מה אשם רעהו כו'.** לאסור לן יסוד מן המורה צקדושין (פ"ד דף פ:). מלחין כן אומ"ס: **ופליגא**. דרבי יוסף דפלט מדרשה דהאי קרא לאסור דלדיבי פדת: **גילוי עריות**. תשמיש ממש ושאר קורבה ואפי' קירוב צשר מדרבנן והיא צנגדה אפי' מדרבנן ליכא למגור: ושימש

את זה וניגהו התם דיעות איכא שינוי ליכא הכא איכא דיעות ואיכא שינוי ת"ש ופליגא דר' פדת לא אסרה תורה אלא קריבה של גלוי עריות בלבד שנאמר איש איש אל כל שאר בשרו לא תקרבו לגלות ערוה עולא כי היו אתי מבי רב הוה מנשק להו לאחוותיה אבי חדייהו ואמרי לה אבי דייהו ופליגא דידיה אדידיה דאמר עולא אפי' שום קורבה אסור משום א' ששנה הרבה וקרא הרבה ושימש תלמידי חכמים הרבה ומת בחצי ימיו והיתה אשתו נוטלת תפיליו ומחזרתם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ואמרה להם כתיב בתורה כי הוא חייד ואורך ימיו בעלי ששנה הרבה וקרא הרבה ושימש

תשמיש ממש ואפילו הכי אסרי' הוה צנגדו והיא צנגדה: ופליגא דידיה אדידיה. והוא היה יודע צעממו שלא יכא לדי הכירו שצדיק גמור היה כלאמרין צפרק צ' כדכדכד (דף פ:). דרבי אלז צר אהצה מרכיב לה אכפתיה ומרכא אל"ל רצנן אמן מהו למעבד הכי אל"ל אי דמיא לכוין כי כשורא למי ופי' לא לא והספרי לא חש לפרש ולהאריך כאן למה היה עושה:

א) מסופק פ"א (ג) שם, ג) לכתוב לה כמותה כד גיטין פ"א. וזילה לה ממוח לא. ד) חולין ק"א ערובי פ"א מ"ב, ט) חולין ק"א (ג) פ"ו ח. ז) נפקחים כ"ד מ"ב ע"ז פ"ז ח. ח. ע. יבמות מ"ג, ט) חל"מ פ"א (ג) פ"ב, ע) צבולתי' פ"ב ח"י שקלא כרי"ף והל"ש (ג) שמת כ"א, ט) דברים י"ג, ו) ע"י ביאור יומר צמס' סנה"ד. ד"ה ממוח (ח) נכמות ש"ס א"כ רב אחא.

תורה אור השלם

1 אל ההרים לא אכל ועריו לא נשא אל גלוי בית ישראל וזאת אשת רעהו לא טמא וצלא אשת נדה לא יקרב: יחזקאל ח' ה איש איש אל כל שאר בשרו לא תקרבו לגלות ערוה אני י קריאה ח' ה 3 לא תהיה את י אפי' לשמע בקולו וצקרה בו פי הוא תיקו וארץ ארץ לשבת על האדמה אשר נשבע י לאבתיך לאבדכם ליצחק וליעקב לתת להם: דברים ל' כ

מוסף רש"י

שני אכסניים. אין לחוש שאכל זה משל פסיו (חולין פ"ג). חדייהו. חוה אבי דייהו. מן ועמיהו. דרך נני אדם ששאלו צמית הנסמ מר הוא טקס אפי' ואלמו ונגדלו ממש צלרטיס או צמס דרו משום כבוד (ע"ז).

רבינו הגנאל

כיוצא בו לא יאכל הוב עם הובת. בוא וראה עד היכן פרצה (טתרוין) בישראל (שלא שינוי לא יאכל טהור עם הטמאה אלא לא יאכל הוב עם הובת). כיוצא בו לא יאכל זב פרוש עם זב עם הארץ שמא יזו רגיל אצלו ויאכילו בימי טהרות דברים טמאים, אבל לדברים שאינם מתוקנים לא חיישינן דאמר רבא רוב עמי הארץ מעשרין הן. איבעיא להו נידה מהו שתישין עם בעלה היא בבגדה והוא בבגדו. וכתיב רב יוסף למפשטא מהא דתנן בשמיטת חולין פרק כל הבשר, העוף עולה עם הגבירה על השולחן ואינו נאכל כו', ונדחה זו. ופשטנא מהא דרביב ואת אשת רעהו לא טמא ואל אשה נדה לא יקרב, מקיש אשתו נדה לאשת רעהו, מה אשת רעהו הוא בבגדו והיא בבגדה אסור אף אשתו נדה כיוצא בהן, ואל על גבי דפליגא דר' פורת. ומיהו עורבא נמי דההוא דקרא ושנה